Промінь
Promin

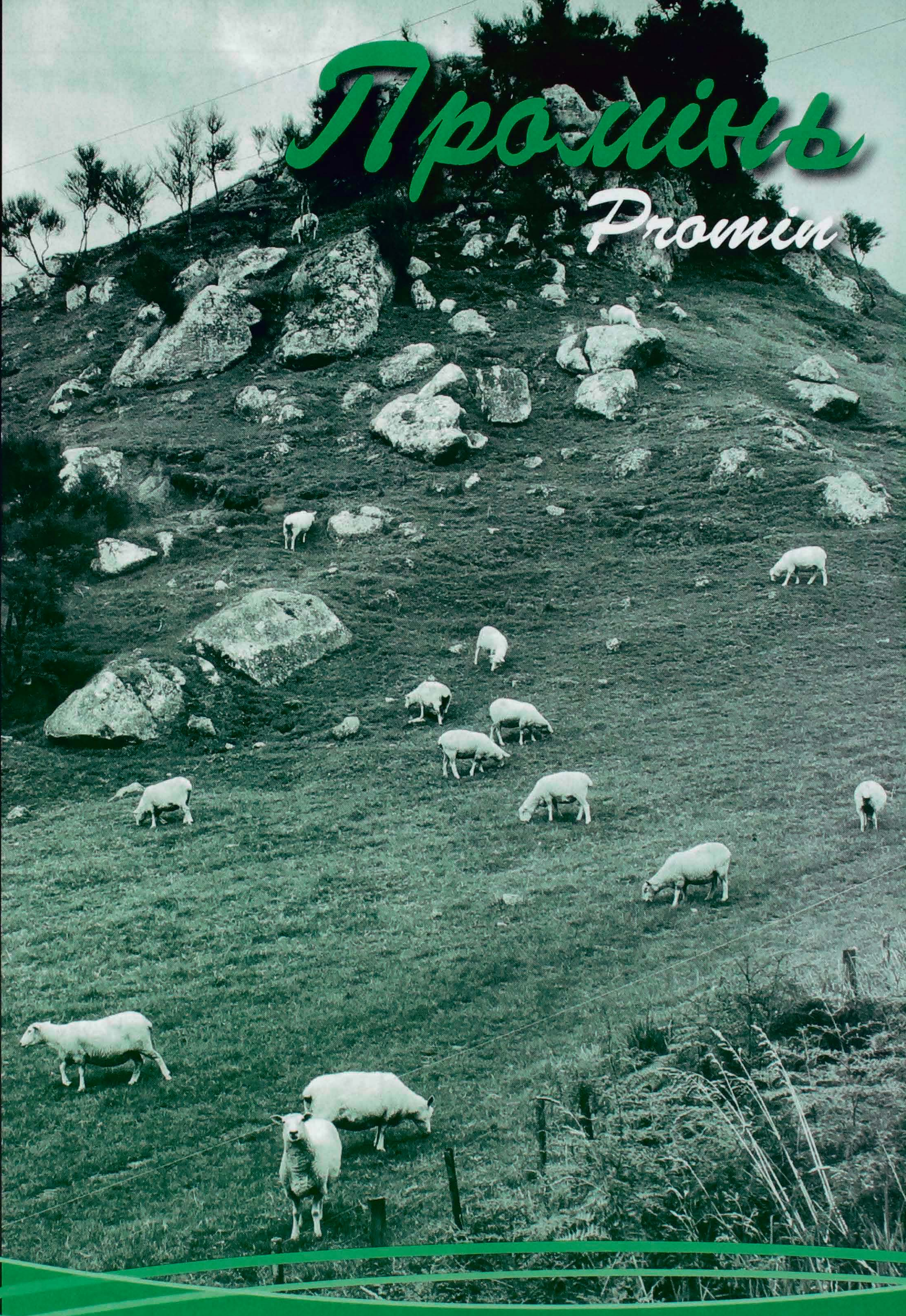

Вівці славного артиста

A Great Artist's Sheep

У кухні— готовимо свій кошик

In the Kitchen— Easter baskets

Пригадуємо Леонтовича

Remembering Leontovych

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

April/May 2018 Issue

ПРОМІНЬ
Виходить що другого місяця,
видає
СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ
Рік LVIII
квітень~травень 2018 р.

Редакційна Колегія
Референтка Променя
Єлисавета Корлетт
Редакторка - Леона Бриджес
Формат - Добр. Ірина Гоган

Річна передплата в Канаді $25.00
Одне число - $6.00 (Включає GST)
Передплата до США $50.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN
10611 - 110 Avenue
Edmonton AB Canada
T5H 1H7

PROMIN
Published bi-monthly by the
UKRAINIAN WOMEN'S
ASSOCIATION OF CANADA
VOL. LVIII
April - May 2018

Editorial Committee:
Promin Administrator -
Betty Corlett
Editor - Leona Bridges
Layout - Dobr. Erin Haugen

Subscription in Canada - $25.00
Single copy - $6.00 (GST is included)
Subscription to USA - $50.00

The editors reserve the right to edit submitted materials

Promin Administrator- Betty Corlett
Telephone 780-932-9727
bettycor@telus.net
promin@uwac-national.ca

Publication Mail Registration No. 09580
International Standard Serial number
ISSN 038021-40
Agreement No. 40011733

ЗМІСТ - CONTENTS

Редакційна	3	Editorial
Вісті від голови централі	8	News from the National President
Оголошення	10	Announcements
Слухаємо своїх читачів	11	Letters to the Editor
Новини відділів	13	News from Our Branches
Українські патріоти репресовані	16	Ukrainian Patriots Repressed
У кухні	22	In the Kitchen
Рідне слово	27	Our Heritage Language
Квіти незабутнім	33	In Memoriam
Увага художникові	38	Artist in the Spotlight

Союз Українок Канади
Ukrainian Women's Association of Canada

National Office
10611 - 110 Avenue
Edmonton AB T5H 1H7

Betty Corlett (Promin)
3019 - 43B Avenue
Edmonton AB T6T 1C1

We acknowledge the financial support of the Government of Canada.

Nous reconnaissons l'appui financier du gouvernement du Canada.

Canada

РЕДАКЦІЙНА

EDITORIAL

Leona Bridges
Editor

Дорогі Читачі!

Вівці. Їх дуже багато в Австралії та в Новій Зеляндії. Українці також пасли вівці. Є така історія, що баранчик Христофор п'ять років блукав по лісі, бо якось втік із ферми. Його овеча вовна така довга зробилася, що він ледве міг встати. Вона стала дуже тяжкою—важила майже двадцять кілограмів. Можна подивитися на цю шерсть у Національному Музею Австралії. Що це нам показує? Вівці потребують обстригання, щоб бути здоровими.

Історія Христофора важлива. Усі наші історії важливі. Вони розмальовують нам світ.

Я щойно відвідую Австралію та Нову Зеляндію й в музеях чую або читаю про історії їх різних мешканців, чи то первісні чи то найновіші. Дуже важливо слухати всіх цих голосів, бо таким способом краще розумію їхнє життя та способи їхні. І варто порівняти їх з канадськими способами. Ці країни стараються бути багатокультурними. Вітають певну кількість нових імігрантів.

Є в Канаді цікаві історії. Як помагали українським піонерам первісні люди канадських преріях? Які в нас історії про гармоніну багатокультурність?

Подаймо до Променя ці історії, щоб ми могли ділитися ними та краще розуміти як нам гармоніно жити з своїми ближнями.

З пошаною до Вас,
Леона Бриджес

Dear Readers,

Sheep. Australia and New Zealand are full of them. They were important to Ukrainian farmers as well. Chris the Sheep's story is told in the National Museum of Australia: he escaped the farm and spent five years on the lamb, during which time his fleece became so heavy, he could hardly stand up. It weighed 41 pounds and can be seen at the Museum. Apparently, a sheep's fleece must be sheared regularly. Otherwise, it just keeps growing.

Why are stories so important? Stories change a landscape or a life from black and white to technicolor. They change a group of people into a nation. They give a person a genealogy, an identity.

The Maori of New Zealand call certain knowledge of who you are "whakapapa". The "rakau whakapapa" or genealogy staff, featuring notches which denoted ancestors, was held when public speaking to remind the orator of those who had come before him. Maori culture was handed down orally and confident public speaking was an admired skill.

I recently visited the National Museum of Australia in Canberra and the Te Papa National Museum of New Zealand in Wellington.

During these visits, I had the opportunity to hear the stories of the native peoples of these two countries as well as the stories of their immigrants, both early and recent. Hearing these stories made me re-evaluate the stories of my own ancestors—Canadians.

How did the indigenous people of Canada interact with Ukrainian pioneers? There are interesting stories to be discovered. I am reminded of a northeast conference held in Two Hills, Alberta a few years ago by the Alberta Provincial Ukrainian Women's Association, where a woman of part Cree, part Ukrainian descent spoke about embroidering and beading and how teaching those skills to young women of Cree and Metis descent helped them re-discover their identity.

There seems to be a movement in Australia that seeks to create an inclusive society. Australia puts itself forward as multicultural. New Zealand is proud to welcome about a thousand refugees of various nations annually and there are societies that help them learn English. These countries have much in common with our bilingual and multicultural Canada.

In our "Letters to the Editor", we try to present the stories of our readers. We would be pleased to publish any stories you might send in regarding Canada's indigenous peoples or how multiculturalism has enriched your life.

Yours truly,
Leona Bridges

Front Cover:

Sheep in New Zealand
Photo by Ed Bridges

Back Cover:

Various works and images by Jacques Hnizdovsky

DEADLINES

Please note that the deadline for submissions for our **June - July** issue is

April 20, 2018

Upcoming submission deadlines are:
Aug - Sept issue - June 20, 2018
Oct - Nov issue - August 20, 2018
Dec - Jan issue - October 20, 2018

For more information contact:
bridgesl@telus.net

Великоднє вітання
Easter Greetings

У час світлого Воскресення Христового, в свято великої надії, Відділи Союзу Українок Канади та Провінційна Управа Альберти вітають Крайову Управу Союзу Українок Канади, всіх Провінційних Управ та всіх Членок Союзу Українок Канади з родинами, Центральну Управу СУС і Членів всіх його складових організацій, Ієрархів та Духовенства Української Православної Церкви Канади з родинами та всіх Читачів журналу "Промінь" і шлють їм сердечний Великодний привіт як також усьому українському народові в світі та в землях українських.

Хай надіями сповниться наше серце й віра велика хай веде нас до взнеслої мети!

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Жіноче Товариство Церкви св. Андрея, Едмонтон, АБ
С.У.К. Відділ св. Анни при Церкві св. Антонія, Едмонтон, АБ
С.У.К. Провінційна Управа Альберти, Едмонтон, АБ

<u>Свято Пасхи недалечко</u>

Свято Пасхи недалечко,
Люди звичай бережуть,
Розмальовують яєчка,
Пишні пасочки печуть.

Святкування йде віками,
Це такі чудові дні:
В гості йти, під рушниками
Страви нести запашні,

Добро зичливо, з любов'ю
Мати щирі почуття,
Людям зичити здоров'я
І щасливого життя...

Ніна Куфко
www.posnayko.com.ua

Редакторка: *Прикрасне вітання отримано запізно, щоб помістити вчасно. Подаємо всеодно!*

Союз Українців Самостійників у Канаді
Ukrainian Self-Reliance League of Canada
Société des Ukrainiens autonomes du Canada

USRL/CYC
3338 Lake Shore Boulevard West
Etobicoke, Ontario
M8W 1M9

Христос Рождається! Славімо Иого!

Союз Українців Самостійників у Канаді Крайова Управа та наша сім'я, Союз Українок Канади, Товориство Українців Канади, і Союз Української Молоді Канади, всі наші філії, Бажаємо вам та вашим родинам Веселих Свят з гармонією, щастям, любов'ю та радістю. Наше бажання для вас та ваших сімей - це здоров'я, процвітання, успіх у роботі, так і в освіті для нового 2018 року!

За Управу СУС Союз Українців Самостіники у Канаді
Голова Др. Петро М. Кондра   Секретарка Одарка Москалюк-Руткай

Christ is Born! Let Us Glorify Him!

The USRL National Executive and Family of UWAC, TYC and CYMK/UOY and all of our affiliates wish you and your families a Merry Christmas, with much Harmony, Happiness, Love & Joy. Our wish for you and your families are good health, prosperity, success in both work and education for the New 2018 Year!

For the National Executive
President - Dr. Peter M. Kondra   Secretary- Darcia Moskaluk-Rutkay

1918 2018

"По всій землі лунає голос їх"
"Their proclamation has gone out into all the earth."
Psalm 18:5

Українська Православна Церква в Канаді
Ukrainian Orthodox Church of Canada
L'Église Orthodoxe Ukrainienne du Canada

Надзвичайни Ювілейний Собор УПЦК
Extraordinary Centennial Sobor of the UOCC

святкуючи 100-тя місійної праці в Канаді

Celebrating 100 years of missionary endeavours in Canada

Come one and come all to

SASKATOON, SK

Thursday August 9 through Sunday August 12, 2018

• Historical Country Parish Tour • Historical Ukrainian City Tour • Academic Symposium • Clergy Conference • River Cruise • Youth Program • Gala Banquet and Concert

UWAC National President

Sylvia Gray
President

Photo by
Bob Talbot

MESSAGE FROM NATIONAL PRESIDENT, SYLVIA GRAY

The coming of Spring, with its new life, appears to be the start of something much bigger than us, as individuals. Hope is renewed as we look forward to brightening landscapes and the return of many songbirds. We also continue to reach out to those who are relatives, friends, neighbours and new Canadians, as well as those who would like to become new Canadians, near and far. It is the time for vigorous application of LOVE, in many respects ..."as you have cared about, fed, clothed and visited the very least of these, so have you done unto me" to paraphrase the words of Jesus. We cherish our blessings, whether seen or unseen; whether known or unknown.

From the National Executive of the Ukrainian Women's Association of Canada, we send joyous greetings to all who labour in God's vineyard—our honoured Hierarchs, Clergy and spouses, as well as our parishioners. May everyone enjoy good health, happiness and peacefulness, as we prepare to celebrate the Resurrection, physically as well as spiritually. During the Great Lent, may spiritual guidance, strength, wisdom and common sense be evident more than ever.

CHRIST IS RISEN! INDEED HE IS RISEN!

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

Sylvia Gray, President

The Ukrainian Women's Association of Canada – Alberta Provincial Executive invites anyone that is interested in receiving a copy of the Alberta Provincial Newsletter, to forward their email address to BLUEMALVA@shaw.ca and they will forward a copy to you. Alberta's newsletter editor, Victoria Zukiwsky, usually produces two newsletters per year. If you wish to contact her, send your message to: Viccy@shaw.ca.
Submitted by Vivian Skakun, President UWAC-APE

Donations

- Anonymous $ 100.00
- Holowach-Amiot, Uliana, Calgary, AB $ 50.00
- Lytwyn, Eleanor, Winnipegosis, MB $ 25.00
- Pysyk, Diane, Edmonton, AB $ 50.00
- Semenuik, Pauline, Yorkton, SK $ 50.00
- Tarnowetz, Frances Fiona, Edmonton, AB $ 50.00
- UWAC, St. John's Cathedral Branch, Edmonton, AB $ 1,000.00
- Zacherniuk, Olena, Edmonton, AB $ 25.00

Donations in Memory of...

- Choma, Darlene, Brantford, ON $ 100.00
  In memory of mother Rose Swidrovich
- Doskoch Family, Edmonton, AB $ 100.00
  In memory of mother Anne Doskoch
- Makarenko, Father Walter, Toronto, ON,
  with Makarenko, Dobr. Larysa, Hamilton, ON
  and Demczuk, Father Bohdan, Saskatoon, SK
  In memory of parents Oleksiy and Maria Makarenko
  and sister Dobr. Olia Demczuk $ 150.00
- Marchak, Olia, Athabasca, AB $ 25.00
  In memory of husband Peter Marchak
- McNee, Stephanie, Fallis, AB $ 50.00
  In memory of mother Mary Sedor
- Predy, Olga, Smoky Lake, AB $ 20.00
  In memory of sister Katherine
- Sorestad, Sonia, Saskatoon SK $ 100.00
  In memory of mother Josie Talpash
- UWAC, Dominka Ohienko Branch, Lac La Biche, AB $ 100.00
  In memory of Dobr. Nadia Kryschuk and Jim Gray,
  husband of National President Sylvia Gray
- UWAC, Ol'ha Kobylianska Branch Smoky Lake, AB $ 25.00
  In memory of Jim Gray, husband of National President Sylvia Gray
- UWAC, Lesya Ukrainka Branch, Winnipeg, MB $ 75.00
  In memory of Rose Kondra, Darcia Zemiansky, Ollie Monastyrski
- Wozimirsky, Shirley, Edmonton, AB $ 50.00
  In memory of parents Nick and Anna Yaremie

May their Memories be eternal. Вічная пам'ять!

Easter Greetings

- St. Andrew's Ukrainian Orthodox Ladies Auxiliary, Edmonton, AB $ 200.00
- UWAC of St. Anna, St. Anthony's UOC, Edmonton, AB $ 250.00
- UWAC, Alberta Provincial Executive, Edmonton, AB $ 200.00

The Board and staff of Promin wishes to thank every donor for each donation. We fully understand the service, the dedication and the commitment that each dollar represents and we are honoured by, and thank you for, your support.

DONATIONS

Upcoming National CYMK Project
Unbroken Blossoms

This is an initiative that works with injured Ukrainian soldiers who are in need of medical assistance and rehabilitation after participating in Euromaidan, the Crimean revolution and other combat in Eastern Ukraine.

Former National CYMK President, Liza Zienchuk, recommended this Project as her father, Michael Zienchuk, is a member of a Committee dealing with the problem. Tanya Buciora, current President of UOY, personally visited Ukraine and some of the rehabilitation centres, spending time with the soldiers. This and other experiences have led to an awareness that the soldiers could really benefit from some assistance.

So, CYMK/UOY will be collecting funds for this project in 2018. Please contact your Local President to donate. For more information, watch the video at:
https://www.youtube.com/watch?v=edjvDYh1Wsk&t=348s.

TRIDENT PRESS LTD.— UKRAINIAN VOICE ANNOUCEMENT

It is with great regret that the Board of Directors of Trident Press Ltd. announced the cessation of publication of "Український Голос" (The Ukrainian Voice) as of April 30, 2018.

The paper continued to be published in March and April. The March issue featured the 108th year of publication. The April issue was to be the final, commemorative issue.

The Board would like to take this opportunity to acknowledge and thank their readers, staff, contributors, advertisers, shareholders, and everyone both present and past, involved in the publication of "Український Голос" over these 108 years.

Store operations were also to continue until the end of April, 2018.

The Board of Directors:

J. William Strus - Chair
Natalia Aponiuk
Maurice Bugera
Tony Harras
Bill Scherbatiuk – Treasurer
Volodymyr Senchuk
Roman Yereniuk

Enclosed are our subscription renewal and a donation for your excellent publication, one we enjoy very much. Thank you.

Dr. Peter and Millie Walkovich
Pickering, ON

Dear Promin,
As a CYMKivka, I have been reading my mother's Promin magazines since the '60's. I enjoyed matching names with faces in the photos of UWAC locals across Canada, recognizing many mothers of fellow CYMKivtsi in our CYC family. Today, I still appreciate reading articles about and by contemporary Ukrainian-Canadian women.

Thank you, Mama, for gifting this subscription to me, and thank you, Promin, for continuing this publishing tradition—may you and yours be blessed in 2018!
Sincerely,

Natalia Toroshenko,
Vegreville, AB

Hello Leona,
Thank you for the copy of Promin. I want to thank you very much for the article; I thought it was well done! I received a phone call from Toronto before I got my own copy and that person was impressed that the article was in two languages.

It is always a bit uncomfortable to read about oneself. As an example, the quote in Ukrainian about my work is based on the icons at the Museum in Saskatoon and at the time I was starting out and the ladies insisted that I sign the work on the front of the icon; that is the only

СЛУХАЄМО СВОЇХ ЧИТАЧІВ!

time I ever did that! Now I have visions of people looking at all my icons and trying to find a hidden signature. I always sign the back of the icons.

Bless you in your work,
Веселих Свят!

Vera Senchuk,
Winnipeg, MB

Editor's Note: I apologize for using a quotation that had been taken out of context, Vera! In future, to identify icons made by you, I will check the back.

Dear Betty,
Please find enclosed a renewal of my subscription and a donation to Promin. Thank you for your good work.

Evelyn Wasylyshen,
Winnipeg, MB

Ось моя передплата за два роки... вибачте, що так пізно!

Оля Юрійчук,
Ґрімзбі, ОН

To Betty Corlett,
Please find enclosed my Promin subscription renewal. I look forward to every issue. Keep up the great work.

Mary Dymianiw,
Edmonton, AB

Happy New Year!
Thank you for another interesting issue of Promin. I enjoy reading about the many UWAC activities and milestones from various branches. I especially enjoy the recipes—in the kitchen and gardening sections.

I am also writing to let you know that my name was spelled incorrectly in the "Donations" section—Lund instead of Lind. No need to make any correction other than for your own information.
Sincerely,

Irene Lind,
Stittsville, ON

Editor's Note: Ah! But we like to correct our mistakes and prevent them in the future! Our apologies!

To Promin,
Here's my subscription renewal. That creative story about the animated bike was captivating and entertaining! A great read!

Thanks for detailed articles and encouraging recipes plus gardening tips. Well done!

Laara Tyler,
Burnaby, BC

Promin Administration,
Enclosed are my subscription renewal and a donation to the Promin Press fund. I am most pleased with your publication of my article, "Abandoned, but Not Forgotten". It was beautifully laid out and illustrated. Thank you! Sincerely,

Frances Fiona Tarnowetz,
Edmonton, AB

Dear Leona,
I read your article "Stories of Survival" where you mention my contribution to the evening of TYC/UWAC Speaker Series held November 22, 2017 at St. John's in Edmonton. I want to thank you for your kind words about my talk and my book. It is always special for me to see how my words, experiences and memories impact others. Living through these events, often so tragic, motivates me to let others know what many of us actually endured.

Please also send my thanks to Christine Zwozdesky for inviting me to visit you and share my story. I enjoyed the collaborative presentation with Andriy Nahachewsky and felt quite welcome with the warm and interesting people at the event. Let us all look forward to cherishing our Ukrainian heritage.

Sincerely,
Lesia Popadenko Hawrelak

Do you have something to say? We look forward to hearing from you!

bridgesl@telus.net

or

10731 - 126 Street,
Edmonton, AB, T5M 0N9

Photo by Larysa Luciw

Top 30 Under 30 Awards

Edmonton, AB

In 2017, Alberta Council for the Ukrainian Arts (ACUA) celebrated its 30th anniversary. To mark this milestone, the Top 30 Under 30 Award was established. Over the past 30 years, ACUA has promoted artists of Ukrainian heritage and celebrated Ukrainian art and culture. ACUA now looks forward to building on the past 30 years and is excited about the next 30 years. Top 30 Under 30 launches ACUA and the Ukrainian arts community into the future, led by the next generation of talented individuals whose passion for the arts and Ukrainian culture is commendable.

The Top 30 Under 30 Award celebrates and recognizes 30 outstanding emerging artists in the Ukrainian community across Alberta. The emerging artists being recognized in this program have made significant contributions to the arts across the province and to their Ukrainian community.

ACUA President, Deborah Stasiuk, congratulates all of the Top 30 Under 30 recipients on their nominations and would like to send gratitude to everyone who participated in the nomination process and helped bring this project to light.

The Top 30 Under 30 award recipients were recognized at the Top 30 Under 30 Awards Banquet held on Saturday, February 24.

Award Recipients included Adrian Warchola, Adriana Lebedovich, Alicia Slusarchuk, Ana Tomine, Benjamin Christiani, Borys Tarasenko, Brett Kissel, Cassian Soltykevych, Dominika Koziak, Emily Belke, Ileanna Cheladyn, Joyanne Rudiak, Kasia Brytan, Larissa Pohoreski, Lianna Makuch, Michael V. Sulyma, Michael Wowk, Murray Steele, Myroslava Oksentiuk, Namisha Hlus, Olesia Markevych, Rebecca Kassian (posthumous award), Stephan Bociurkiw, Stephania Romaniuk, Stephanie Bahniuk, Tamara Soltykevych, Tanya Chumak, Tanya Pacholok, and Tatiana Cheladyn.

Robin McHugh

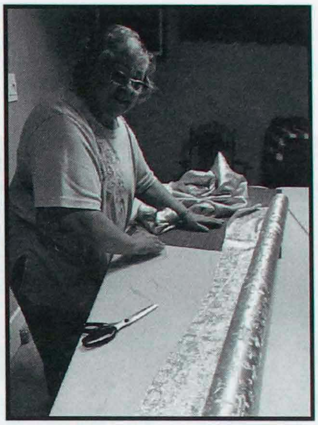

Clockwise from top left: *A finished piece; Cutting is difficult as the fabric wants to unravel; Blessing of New Church Linens; Lorna applies the trim; Laying out the linens.*

UWAC Branch
St. John's Ukrainian Orthodox Cathedral in Edmonton

Brand new church linens provided by the Ukrainian Women's Association of Canada, St. John's Branch were blessed at the Cathedral on Sunday, February 18, 2018. Member, Lorna Stefaniuk, had a difficult time finding appropriate fabric and, in spite of her superior sewing skills, found it a challenge to cut and sew the fabric as it had a tendency to unravel. From left to right: Very Rev. Protopresbyter Fr. Stephan Semotiuk, Lorna Stefaniuk, Julia Elaschuk, co-President of the UWAC Branch, and Rev. Fr. Cornell Zubritsky.

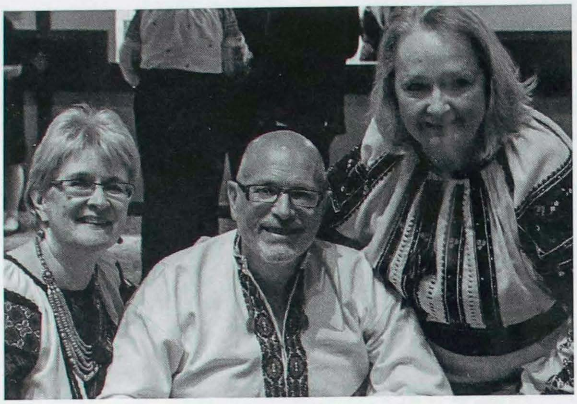

Clockwise from top left:
UMC Ontario,Song of Leaving Soloist; UMC Ontario,Taras Shipowick; UMC Ontario, Producers & Performers Song of Leaving.

NEWS FROM OUR BRANCHES

Re-imagined *Song of Leaving* Dazzles Audience

2017 met 1976 on September 30 inside the St. Volodymyr Cultural Centre in Oakville, Ontario, when a capacity audience of 280 was left dazzled by a re-imagined staging of *Song of Leaving … a suitcase full of dreams*, the award-winning musical production that told the story of Ukrainian immigration to western Canada at the turn of the 20th century.

First performed by The Odessa Group at St. Vladimir Institute some 41 years ago as part of Metro International Caravan, *Song of Leaving* forever upended the stereotype of Ukrainian song-and-dance theatre by relying on modern stage movement, pop licks, edgy lyrics and a towering set, to

recall the movement of emigrés from their traditional homeland in western Ukraine, then a part of the Austro-Hungarian empire, to their arrival as homesteaders to Alberta, Saskatchewan and Manitoba.

Conceived, directed and produced by Taras Shipowick, then a 24-year old fine arts student at York University, in collaboration with lyricist, Jars Balan, and translator-lyricist, Chrystya Hnatiw, the show, with a cast of 30 amateur performers in their late teens and early 20s, drew thousands to the theatre at St. Vladimir's and captured a handful of awards afterwards. One Toronto newspaper critic at the time wrote, "Go to the best show I've seen this year. It's a show of nearly Broadway calibre."

"It was my tribute to our pioneers," said Shipowick in an interview prior to this year's re-staging of the production, remembering the immigrant stories of his great-grandparents from both sides of his family. They'd arrived to farm on lands east of Saskatoon, a decade before Saskatchewan became a province. "It was my nod to them."

Shipowick was artistic director of this year's version of *Song of Leaving*. He was joined by Glenn Morley, the acclaimed Canadian composer, musician and arranger who scored the original production, and Kvitka Kondracki, choral conductor of *Vesnivka Choir* and the *Toronto Ukrainian Male Chamber Choir*. Together, the choirs performed the original musical soundtrack.

They were joined onstage by a quartet of performers from *Arkan Dance Company* and five guest soloists, including four from the original cast. The only filmed account of the 1976 show, shot at CBC TV studios in Sudbury in 1977, was integrated into this year's production, prompting more than a few tears from many of the original *Odessa* Group performers in attendance as they looked back nostalgically on the show four decades later.

This year's *Song of Leaving* was a presentation of the Ukrainian Museum of Canada, Ontario Branch, as part of its Canada 150 celebrations. The show dovetails with the museum's year long exhibit, titled, *Trunk Tales: Leaving home ... finding home*, which features hundreds of artifacts from that generation of Ukrainian immigration. All proceeds from the September 30 gala dinner show will go to the museum, located at 620 Spadina Avenue in Toronto, and its mandate to acquire, preserve, research, study, document and display evidence of the Ukrainian presence in Canada.

Marianna Zaparaniuk, chair of the gala's organizing committee, told the audience that the 2017 edition of *Song of Leaving* wouldn't have been possible without the generous funding support provided by the evening's major sponsors, including the Temerty Foundation, technology company FMAV, Ontario 150, BCU Foundation, Mrs. Rosalia Sametz, Shevchenko Foundation, SUS Foundation of Canada, Taras Shipowick ZAK Foundation, Jackson Triggs Estate Wines, Topper Linen and Zirkova One + Together. She warmly acknowledged the dozens of other businesses and individuals who purchased sponsorships in the commemorative program.

The gala event also served as a tribute to Shipowick and the impact his career has had on Ukrainian-Canadian theatre, and the considerable success he's enjoyed in commercial Canadian theatrical production over the many years since he first broke out with the *Odessa Group* in 1974 and the four award-winning musicals he conceived and produced for the *Odessa Group*.

"Thank you for the gift of creativity which you have given and shared with our community, and with the broader Canadian community," said Daria Olynyk, an original *Odessa Group* cast member, in her tribute to Shipowick at the gala.

"Thank you for opening the musical theatre door as a way of presenting and communicating our rich and beautiful Ukrainian heritage and stories in a way which appeals to any audience."

Gregory Hamara

Ukrainian Patriots Repressed

Unfinished Song (The Story of A Romance)

Upon the 140th anniversary of M. Leontovych 's birth

Nadia Tanashevich

Mykola Leontovych had a beautiful face and eyes the colour of cornflowers. There was a gentle thoughtfulness and an elegiac sadness about him. Through his stories and humourous inventions, he captivated young hearts. Nadia was not his only conquest.

However, Nadia Tanashevich was a special, unusually talented girl, prone to creating poetry. She loved Ukrainian songs. The city of Strazgorod, where Nadia was born and lived, was 70 miles from Tulchyn. This did not stop her from attending school in Tulchyn and singing in the choir.

Once again, the Christmas holidays brought an unusual gift. Someone put a fragile item in the pocket of his coat. Mykola Leontovych remembered the game, fashionable when he was young: before the Christmas holidays, if you liked someone, you secretly gave him or her a little bow. More than once, he had discovered such a bow in his teacher's grading notebook, beside his conductor's wand...apparently she had given him another!

Nadia Tanashevich was in love with Mykola Leontovych throughout his time as a music teacher and conductor of the choir of the eparchial school of the city of Tulchyn, which is in Vynnytsia.

"What if she helps me realize my dream?", thought Mykola Leontovych. He had always wanted to write an opera about a Ukrainian wedding. So he gave Nadia her first task: collecting and recording wedding songs. Eventually, she presented him with a collection of over 400 melodies and texts on wedding subjects.

Mykola Leontovych

Українські Патріоти Репресовані

Незавершена пісня (або історія одного кохання)

-до 140 річниці з дня народження М.Леонтовича

То хто ти є – титан і геній,
Орфей, чи просто чоловік,
якому українські гени
у Музу вживлені навік?
(Олена Герасименко)

Надія Танашевич

І знову Різдвяні свята принесли цей незвичайний подарунок. До кишені його пальто хтось поклав цей тендітний предмет. Микола Леонтович добре пам’ятав модну серед молоді гру: перед Різдвяними святами, якщо тобі хтось подобається, ти маєш непомітно підкласти бантик. Вже не один раз йому приходилось знаходити невеличкий за розміром шматочок матерії у класному журналі, біля диригентської палички......Мабуть це знову вона поклала.

Надія Танашевич була закохана у Миколу Леонтовича увесь час, коли він працював вчителем музики та був диригентом хору єпархіального училища міста Тульчина, що на Вінничині.

Микола Леонтович мав гарне обличчя та очі кольору волошок. В ньому була якась ніжна задумливість, елегійний смуток, що тремтів у його душі. Він умів захопити своїми розповідями та жартівливими вигадками і це завжди приваблювало до нього молоді серця.

Надя Танашевич була особливою, незвичайно талановитою дівчиною, схильною до створення поезії та ще й закоханою в українській пісні. Місто Стражгород, де народилась та жила Надія, знаходилось від Тульчина на відстані 70 верст. Але це не зупиняло її кожен день відвідувати училище у Тульчині та ще й після занять співати у жіночому хорі єпархіального училища.

«А що, якщо вона допоможе мені здійснити мою мрію», — думав Микола Леонтович. Увесь час він мріяв написати оперу «Українське весілля». Так Надія отримала перше завдання від свого вчителя: збирати та записувати весільні пісні. Пізніше, вона подарувала йому збірку, в якій містилося понад 400 мелодій і текстів весільної тематики.

Микола Леонтович

At that time, events occurred that changed the life of the composer. In 1919, General A. Denikin closed the diocesan school, where the composer and his family worked. Mykola Leontovych was reduced to poverty. His daughter, Halyna, remembered this time: "There sat my father at the piano, hungry and cold. He wrapped his feet in a blanket, blowing on on his fingers to keep them warm and playing, as if he did not notice the cruel reality of his situation. For him there was only music." It is in such difficult circumstances that Mykola Leontovych returned to work on the opera "On the Fairies' Easter" (На русальчин Великдень). Earlier, he had written one act of this children's opera based upon the text of the poet, Boris Hrinchenko. Now, he conceived of making it a dramatic folk opera. The composer thought about the libretto for the second and third acts and decided that Nadia should also help him. The joint work on the libretto brought the teacher and pupil together. Mykola Dmitrievich sometimes repeated: "My God! She's in love with such an old man! Let it be; perhaps love will aid her in writing a better libretto, for love is poetry and represents the best experiences of one's life... ".

Some surprising opportunities were about to present themselves, but the composer would not benefit from them. In 1921, Simon Petliura decided to send a Ukrainian choir under the direction of O. Koshetz abroad. The members never returned to the Soviet Union, but defected, popularizing the Ukrainian folk song in the free world. The Choir performed at Carnegie Hall in New York. Their success was terrific. Mykola Leontovych was even dubbed the "Ukrainian Bach". "Shchedryk", one of the songs presented, appealed to the then popular notion of fauvism and pagan elements in art. Soon an English translation of it appeared, performed by Peter Wilkhovsky, a Ukrainian emigrant working for American radio. It was called "Carol of the Bells" and became popular throughout the world. Meanwhile, Mykola Dmitrievich Leontovych, who considered himself a mere music teacher, renonunced the fame it had afforded. Instead of accepting the acclaim and riches, Leontovych continued to live miserably. His appearance demonstrated his poverty. A friend, Joachim Grech, commented with sadness: "His appearance was pitiful: a green hat, which his wife had sewn from old fake material, fingerless gloves and a patched coat; simple boots without galoshes—this is what he wore day in and day out".

However, Nadia Tanashevich remained for Leontovych a young, talented poet and co-author of his future opera. It was to her, in the winter of 1921, the composer went to discuss and correct the text of the libretto of the opera "On the Fairies' Easter". At dinner, Nadia's mother decided to take the composer's hand and tell his fortune. She promised Mykola Leontovych a long and happy life, but Nadia looked and said, "Oh, Mom! His lifeline disappears!" Mykola Leontovych decided that the situation required some humor: "So when I leave you and I encounter a bandit in the forest, who would like to kill me, I will say to him—"No, no! Stop. Mrs. Tanashevich has promised me a long life."

Turning to serious matters, he told Nadia, that his choir recently performed in the barracks of the Red Army and he, accidently, left on the piano a folder with notes in which there were documents referring to his crossing the border over to Romania. Mykola Leontovych noticed that these documents had been reviewed by the KGB. Problems might ensue. He also mentioned that two months ago he had begun to arrange a folk song called "As I die" and sang an excerpt of this song for his beloved student. No one was aware of

В цей час трапились події, які змінили життя композитора. У 1919 році денікінці закрили єпархіальне училище, де працював композитор. Родину М. Леонтовича обсіли злидні. Донька Галина згадувала цей час: «Ось за роялем у сувору зиму сидів у голоді і холоді батько. Закутає ноги ковдрою, хукає на пальці і грає, грає, наче не помічає жорстокої дійсності. Для нього існувала тільки музика». Саме за таких складних обставин М.Леонтович повертається до роботи над оперою «На Русалчин Великдень». Раніше він вже написав одну дію цієї дитячої опери на тест поета Б. Гринченко. Але тепер він має бажання написати народну фантастичну драму. Композитор думає про лібрето для другої та третьої дії. І створити його допоможе Надія. Спільна праця над лібрето знову зблизила вчителя з ученицею. Микола Дмитрович інколи повторював: «Боже, вона полюбила такого старого! Нехай любить, може, буде краще писати текст. Любов — поезія, це найкращі переживання кожної людини...».

Далі життя готувало неймовірні сюрпризи. Але композитор відмовився від них. У 1921 році, з метою популяризації української культури, С.Петлюра приймає рішення відправити український хор під керівництвом О.Кошиця закордон. Увесь хоровий колектив так і не повернувся до Радянського Союзу. Серед численних народних пісень у репертуарі хору був «Щедрик». Так українська щедрівка прозвучала у найпрестижнішій концертній залі Карнегі-холі Нью-Йорка. Успіх був приголомшливим. Миколу Леонтовича навіть охрестили «українським Бахом». «Щедрик» відповів на запити публіки, яка захоплювалась фовізмом, язичницькими елементами у мистецтві. Ще більшому поширенню пісні сприяла поява перекладу тексту на англійську, який здійснив Пітер Вільговський – український емігрант, що працював на американському радіо. Саме під назвою «Колядка дзвонів» (англ. Carol of the Bells) її почали співати в усьому світі. Але Микола Дмитрович так і не наважувався називати себе композитором, і відмовлявся від слави, оскільки вважав себе тільки звичайним сільським вчителем музики. В той час, коли він міг стати одним із самих спроможних та богатих людей у світі, він мав дуже скромне життя і продовжував бідувати. Не вистачало навіть їжі та одягу. Приятель Миколи Леонтовича, Яким Грех, із жалем згадує: «Одежа його надто впадала у вічі: зеленкувата шапка, яку пошила його дружина зі старої байкової матерії, та рукавиці на один палець і старе полатане пальто, прості чоботи без калош — ось усенька одежа, святкова і буденна, зимова й весняна».

Надія Танашевич все ще залишалась у пам'яті композитора молодою талановитою поетесою, співавторкою його майбутньої опери. Саме до неї, в зимку 1921 року, композитор відправився для обговорення і коригування тексту лібрето опери «На Русалчин Великдень». За вечерею мати Надії вирішила поворожити композиторові. Вона взяла його руку і пообіцяла довге та щасливе життя. Надія подивилась та сказала: «Ох, мамо! Та лінія життя зовсім скінчилась». Микола Леонтович вирішив ситуацію напівжартома: «Значить, коли я буду від вас подорожувати, і з лісу вийде бандит мене вбивати, то я йому скажу: Е, ні! Стій. Матушка Танашевич мені ще вгадувала довго жити». Далі він вже серйозно розповів Надії, що недавно виступав зі своїм хором у казармі червоноармійців та залишив на фортепіано течку з нотами, де були документи на перетин кордону до Румунії.

М. Леонтович побачив, що цю течку перевірили чекісти і після цього, можливо, він матиме проблеми. Потім за розмовою він додав, що два місяці тому почав писати обробку народного плачу під назвою «Як умру». Уривок з цієї пісні він проспівав для своєї улюбленої учениці.

Тоді ніхто з присутніх ще не усвідомлював трагічну фатальність цієї миті. Наступного дня Микола Леонтович відвідував батьківську хату у Марківці. Він хотів провести декілька днів у родинному колі. Веселі розмови, спогади, розповіді про плани на майбутнє раптово перервав стукіт у двері. Подорожній просився

what was to follow.

The next day, Mykola Leontovych visited his father's home in Markovka. He wanted to spend several days with his family. Pleasant conversation, reminiscences and plans for the future were interrupted by a knock at the door. A strange traveler asked to stay at the Leontovych's. This person was met with hospitality. However, soon the family began to notice that their guest contradicted himself and became confused about what he had said. No further attention was paid to this. Early in the morning, a loud shot awakened the household. The stranger had fatally shot Leontovych.

Until recently, nobody knew the truth about the murder of the composer. It was assumed that the killer was neither a White Guard nor a normal robber. However, not long ago, Larisa Semenko, head of the department of the Vynnytsia regional museum of local lore, researched historical documents and proved that the murder of the composer by Gryshchenko, a KGB worker, was not accidental. The possible reasons for killing Mykola Leontovych were various.

Perhaps he was killed for his religious beliefs. Being the son of a priest, he grew up with a sincere faith in God, and in his mature years, the composer even defended the idea of creating a Ukrainian autocephalous Orthodox Church. Later, he studied at the Sharhorod Institute and Kamyanets-Podilskyi Seminary. Mykola Leontovych was educated as a true Christian. Not surprisingly, his main creative work consisted of spiritual music—the Liturgy, Thanksgiving "Moleben", songs from the All-Night Service, work on the texts "The World is Quiet" and "Now Releasing". He even adhered to the traditional Orthodox canonical singing, in the manner of D. Bortniansky and Arkhangelsky.

However, the main reason for the murder lies elsewhere. "The Carol of the Bells" was a bearer of Ukrainian nationalism and its popularization threatened misfortune for the Soviet regime. His "Shchedryk" became a Ukrainian coded message to the free world. The death of Leontovych was first and foremost a political assassination aimed at suppressing the source of that message.

For many years, Nadia Tanashevich continued the work of Mykola Leontovych. She recorded hundreds of Ukrainian songs and never forgot her teacher, the love of her life. Eventually, she married. She passed on to her son, Boris Ivanov, romantic memories of this liaison. Upon reading notes she jotted down on book covers, one understands that Nadia Tanashevich knew that her lover had two tickets to Romania that could make them happy and free from the Soviet regime forever. Instead of realizing such happiness, Mykola Leontovych was assassinated.

Margarita Ivanova-Grosse, PhD and Robert S. Grosse, MA

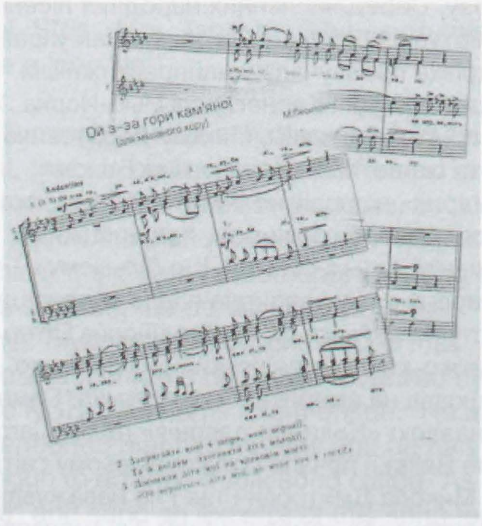

на ночівлю до хати Леонтовичів. Невідомого зустріли гостинно, хоча за розмовою почали помічати дивні речі: чоловік у бесідах протирічив сам собі, плутувався у тому, про що розповідав. Тоді на це родина Леонтовичей не звернула уваги. Вже ближче до ранку увесь дім прокинувся від гучного пострілу. Лікар, на жаль, не врятував композитора.

До недавна ніхто не знав правди про вбивство композитора. Прийнято було вважати, що вбивцею був не то білогвардієць, не то звичайний розбійник. Проте не так давно, Лариса Семенко, завідувачка відділу Вінницького обласного краєзнавчого музею, дослідила історичні документи і довела, що вбивство композитора чекістом Грищенком було не випадковим. Існує декілька версій про причини загибелі М.Леонтовича. Одна з них можливо пов′язана з релігійними переконаннями композитора. Будучи сином священика, він зростав з щирою вірою в Бога, а у зрілі роки композитор навіть відстоював ідею створення української автокефальної православної церкви. Пізніше було навчання у Шаргородській бурсі та Кам′янець-Подільській духовній семінарії. Це формувало Миколу Леонтовича як щирого християнина. Не дивно, що чільне місце у його творчому доробку займають духовні твори — «Літургія», «Подячий молебень», піснеспіви із Всенощної служби, твори на тексти «Світе тихий», «Нині отпущаєши». Він навіть дотримувався традиційного православного канонічного співу. Саме тому його духовні твори багато в чому нагадували твори Д. Бортнянського та О.Архангельського.

Але головна причина вбивства криється майже в іншому. Народна пісня була носієм національної ідеї. Її популяризація грозила бідою для радянського режиму. М.Леонтович став символом духовності нації. І влада повинна була помститися за збережений ним унікальний «український код», який він передав через свого «Щедрика» усьому світові. Тому деякі дослідники вважають, що смерть Леонтовича була першим політичним вбивством.

Надія Танашевич довгі роки продовжувала справу Миколи Леонтовича. Вона записала ще сотні українських пісень і ніколи не забувала свого вчителя та улюбленого чоловіка. Але з часом вона одружилася. Своєму синові Борису Іванову вона передала романтичні спогади про своє світле кохання. Її свідчення існують у вигляді записів, зроблених на律 бережках книжки В.П.Дяченка, присвяченої Миколі Леонтовичу. Прочитавши їх розумієш, Надія Танашевич знала, що її коханий мав два квитки до Румунії, які могли б зробити їх щасливими та вільними від радянського режиму назавжди. Замість того щастя, Сов′єтський режим його знищив.

Маргарита Іванова
кандидат мистецтвознавства,
викладач училища мистецтв та культури ім.Д.С.Бортнянського ,
м. Суми, Україна.

Література:

1. Гордійчук М. *Микола Леонтович* . Київ: Музична Україна, 1977,135 с.
2. Дяченко В. *М.Д.Леонтович.* Київ: Музична Україна, 1985. – 134 с.
3. Завальнюк А. *Листи, документи, духовні твори. До 130 річниці від дня народження.* Вінниця: Нова книга, 2007, 272 с.
4. Іванов В. *Микола Леонтович: Спогади,листи,матеріали.* Київ: Музична Україна, 1982, 238 с.
5. Семенко Л. *Їх поєднала пісня.* Нариси з історії муз. життя в Україні 1910-1930-х рр. Вінниця: ПП «Едельвейс і К», 2007, 252 с.
6. Шуткевич О. *Обірвана кулею нота.* Газета «День», 15 січня, 2016. URL: http://m.day.kyiv.ua/uk/article/cuspilstvo/obirvana-kuleyu-nota.

IN THE KITCHEN

Family Traditions in Preparation for Easter

Великдень – Свята Пасха

Easter breakfast buffet, Photo by Ernest Skakun

Family traditions evolve. Our families have traditions, customs and practices we follow depending on our ethnicity, rituals, beliefs and understanding of Orthodoxy. The region of Ukraine that our ancestors have come from as well as our current Canadian society influence our cultural practices. These have changed throughout the generations. One such example is the Easter egg (писанка). In pre-Christian times, the egg symbolized the rebirth of nature, the coming of Spring, the renewal of the seasons. For Christians now, it represents the resurrection of Christ.

In this article I will share some of my family traditions and practices of Easter in the past. I will also include recipes for making cheese (будз) and paprika bacon.

In the 1950's on Great Friday, our family decorated Easter eggs with patterns that were easy, simple and basic.

I remember these rudimentary patterns, as I attempted to make my first Easter eggs with my mom and dad when we lived in the old farmhouse. My father, Metro Logozar, of blessed memory, made styluses with a copper writing tip. We dipped our

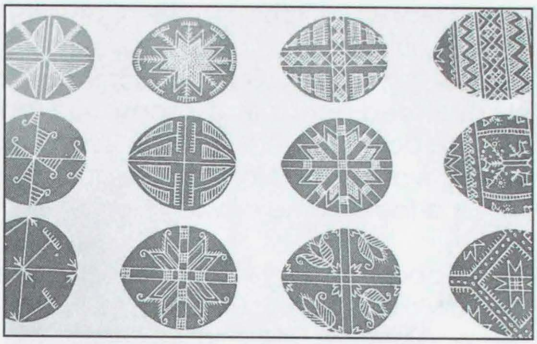

Traditional, easy, simple basic patterns for Easter egg writing (Photos by Vivian Skakun unless otherwise noted)

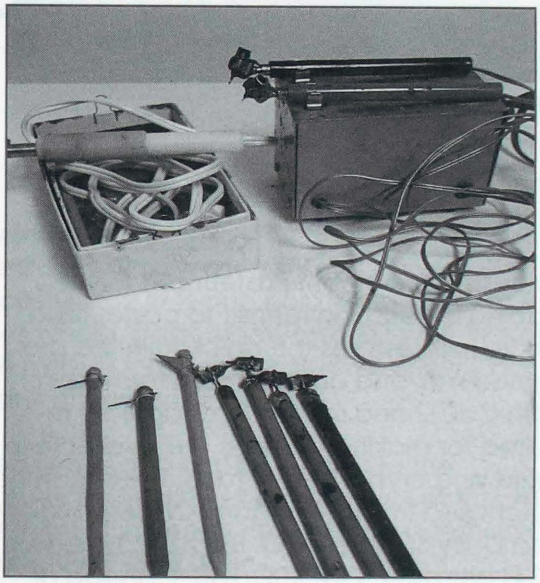

Different kinds of styluses or кистки, L. to R. father's homemade stylus, other styluses and two electric styluses

styluses into a Swift's Prem can of melted bees wax that was warmed on our kitchen wood stove. At various stages of writing, we dyed the eggs in baths of yellow, orange, red, brown or black dyes made with crepe paper and water. In the later years, my dad's sister, Auntie Mary gave us two fancy decorated eggs for our Easter basket every year.

Today, we use electric styluses, commercial powder dyes and make more complex designs using coloured or natural bees wax or we simply purchase intricate Easter eggs each year to include in our Easter basket.

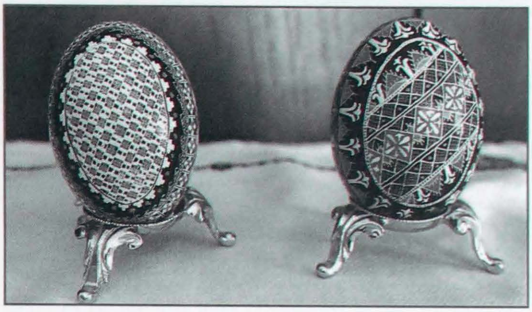

Intricate Easter egg designs

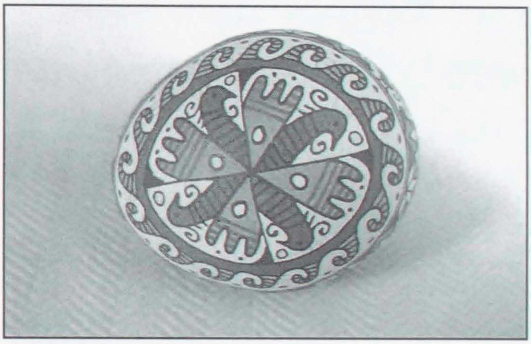

Etched Easter egg.

In preparation for Easter, our family always cleaned the yard and house. After we raked the farm yard, my father burned off the dead grass in a controlled fire. My late mother, Annie, washed the walls. Our family did not keep a strict lent. Pyrohy in cream served with stewed tomatoes on the side, beans, cottage cheese and fish were possible menu items. In those years, our family went to confession and communion once a year - during Great Lent. This practice has not changed in some country churches. My mother baked "паска" and "бабка" and made "будз". My father dug the horseradish root and cleaned it. On Holy Saturday evening, my mother prepared the Easter basket for blessing.

My mother always included a candle, Easter eggs, "паска", "бабка", "будз", butter topped with an Orthodox cross made of cloves, eggs, sausage, horseradish root, salt, green onions, radishes, tomatoes, bananas,

strawberries, and chocolates in the Easter basket for blessing. In recent years, we have added paprika bacon to our basket. Most of the foods in the Easter basket have a symbolic meaning. For example the lit candle in the "паска" represents Christ as the way to our salvation. For more information on symbolism refer to *From Baba With Love*.

One of our family rituals, first thing on Easter Sunday, was to wash our faces in a basin of water containing a red krashanka (крашанка) and a quarter for our good health and good fortune.

Washbasin with a krashanka, a quarter, and water for healing and good fortune

Out in the country, our Easter basket was blessed very early in the morning, as our parish priest travelled through the night from one small Orthodox church to the next to bless our baskets. Usually, each family gifted the priest with an Easter egg from their blessed basket.

When our family gathered around the breakfast table, my father led us, as we sang "Христос Воскрес" before we partook of the blessed "paska". When cutting the "paska", my mother took four sections out to shape the "paska" into a cross. Our very first bite was a boiled egg to break the fast, followed by green onions and a slice of "paska" spread with butter covered with a slice of "будз". But what is "будз"?

"Boodz" (будз) is a cheese made from raw milk and rennet. In Bukovina, the Carpathian mountains and Romania, this cheese is known as "bryndzya" (бриндзя). Bryndzya is finely shredded boodz that is seasoned with salt. In the days before electricity, seasoned bryndzya was packed into crocks and enjoyed as a food staple all winter long.

Making "boodz" today is a challenge since selling raw milk is illegal. Dairy farmers and others who sell raw milk can be faced with severe fines or spend time in jail. To retain the tradition of making boodz for Easter, it is possible to make this cheese using milk that is pasteurized but not homogenized. Calcium chloride (CaCl2) is the secret ingredient to making cheese similar to my mother's and grandmother's. Follow the instructions provided.

Cheese Making with Pasteurized Milk

Adding CaCl2 and rennet to pasteurized, whole milk restores the calcium in the processed milk and enables curd formation. Both CaCl2 and rennet (a coagulant required for making cheese) are available in liquid and crystal/tablet form. These can be purchased from: Glengarry Cheese Making and Dairy Supplies, P.O. Box 190, 5926 Hwy #34 Lancaster, ON, K0C 1N0, Canada or order online at: www.glengarrycheesemaking.on.ca or phone 1-888-816-0903 or 613-347-1141.

Equipment and materials required for making cheese include a stainless steel or enamel pot, a colander, a long-bladed knife, a thermometer, measuring cup, cheesecloth with a dense weave, cultured buttermilk or yogurt, rennet and milk. You can use whole goat or cow's milk that is pasteurized, but not homogenized.

Ingredients are: 8 litres whole pasteurized milk, 1cup buttermilk, calcium chloride, and rennet. This recipe makes three to four pounds of cheese.

Eight litres whole pasteurized milk, buttermilk, rennet and calcium chloride

Method

Step one: Dissolve and stir ¼ teaspoon + 4 drops CaCl2 in ¼ cup cold water. Add to 8 litres whole, pasteurized milk. Stir well. Warm the milk up to a temperature to 86°F (30°C) in a sink of very warm water.

Step two: Add 1cup buttermilk to the warmed milk, stir well and cover. Let the milk ripen for 45 minutes, maintaining a temperature of 86°F (30°C).

Step three: Stir 1½ teaspoons liquid rennet into ¼ cup cold water; add this mixture to the ripened milk. Stir very well, cover and maintain a temperature of 86°F (30°C) for 60 minutes. DO NOT DISTURB during this time, as the curd will not set.

Step four: After 60 minutes, run a long knife through the curd in the pot twice across from north to south and twice from west to east. A clean line and visible whey indicates the curd has set. Proceed to cut the curd into ¼ inch squares. Let the curd rest for 10 minutes, while maintaining a temperature of 86°F (30°C). This allows the curd to separate from the whey.

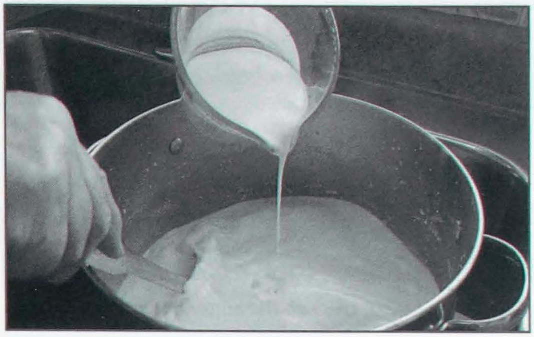

Adding buttermilk to the milk so it ripens

Strained boodz drip-drying

Step five: Stir vigorously. Increase the temperature of the water bath until the temperature of the curd and whey comes up to 100°F. This should take about 20 minutes; maintain the temperature of 100°F for one hour.

Step six: Strain the whey. Place the cheese in a colander that is lined with cheesecloth. Secure the cheese in the cheesecloth tied to a wooden spoon so that the whey continues to drip off. When well drained, chill your cheese. Save the whey and make Ricotta cheese.

Ricotta Cheese from Whey

Heat the whey until it reaches 185-190°F. Do not mix, while it is heating. The flakes of ricotta cheese should rise to the top. My cheese didn't rise to the top, so I strained it into dense cheesecloth resting on a colander. Allow the whey to drip off. Chill and serve on crackers. For more detailed instructions see: www.cheesemaking.com/store/pg/217-Ricotta.html

Close up of boodz, cross on the butter and paska

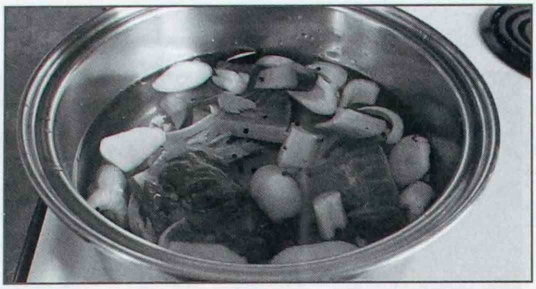

Ready to simmer the bacon

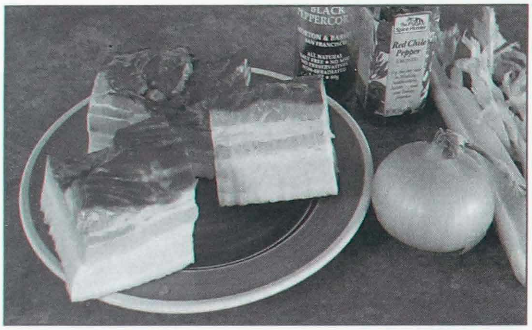

Ingredients for paprika bacon

Paprika bacon ready to chill

Paprika Bacon

My husband, Ernest, prepares the paprika bacon for our Easter basket. Following is his recipe. Purchase one or two 1½ pound pieces of good quality cured bacon. Cut each piece into thirds. In a stainless steel pot, add the bacon, one chopped onion, two chopped garlic cloves, two stalks of celery, ten to fifteen peppercorns and a few crushed red chili pepper flakes and simmer for 60-70 minutes. Lift the bacon; pat dry, place it on a plate and sprinkle paprika on all sides of the bacon, while it is still warm. When chilled, the paprika bacon is ready for the Easter basket.

Today our families live across Canada and the USA and are not able to share one paska. Instead, each family upholds the Easter traditions in its own way. Hopefully, this article has inspired you to continue with the tradition of making "boodz" for your Easter basket.

May you enjoy your Easter paska as you gather with your family and friends and remember all your Easters past as you celebrate the Bright Resurrection of Christ on this Easter Sunday.

Christ is Risen! Truly He is Risen! Христос Воскрес! Воістину Воскрес!

Vivian Skakun

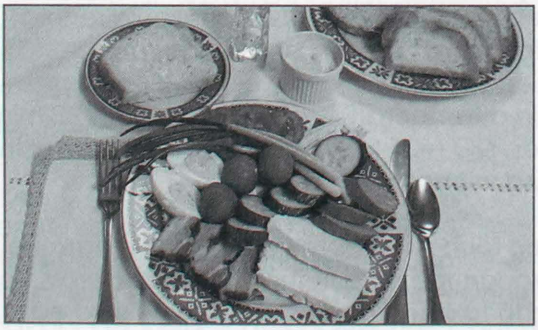

Plated Easter breakfast

References

Phyllis Hobson, *Making Cheese, Butter & Yogurt*, (Pownal, Vermont, Storey Garden Way Publishing Bulletin A-57, 1980)

Yaroslava Surmach, *Ukrainian Easter Eggs*, (Ukrainian Youth's League of North America, New York, 1952)

UWAC Hanka Romanchych Branch, *From Baba With Love*, (UWAC Hanka Romanchych Branch, 2011)

Рідне слово

Нотатка редакторки: Це—другий розділ повісті Антона Лотоцького. Образки—Михайла Фартуха.

Роксоляна – Напад на Рогатин

Весело пройшли для Лесі Зелені Свята. Мило згадує їх ще й досі, хоч то вже літо. Воно й не диво, бож Леся вперше, враз із меншими дівчатами, виводила тоді гагілок[20]. На Великдень не виводили гагілок, бо всі три дні падав дощ, а на Провідну Неділю мати не пустила Лесі з хати, бо була перестудилася. Давнішими роками Леся не виводила ще гагілок, а що найбільше, коли дівчата виводили "Жучка" то брали її на руки й вона ходила по їх сплетених руках немов по мості. А цих Зелених Свят уже сама виводила гагілки з меншими дівчатками.

Ходить Леся по садочку, й на гору Єрусалим та на цвинтар біля церкви споглядає, й пригадує ці такі радісні для неї Зелені Свята.

Нараз чує: заторозкотили вози на дорозі. Леся зацікавлена побігла туди. Бачить, ненечка стоїть на воротах та розмовляє з кимось.

--Ах, то пан Скроцький, що вчора ранесенько виїхав був трьома возами за купном до Львова. І вже вернувся?!—подумала здивована Леся. Долітають до неї слова п. Скроцького:

--Доїхали ми тільки під Старе Село[21] тай мусіли завертати—така сила війська обложила Львів і снується довкола нього.

--То кажете, господар Богдан[22] облягає Львів?!—питається пані-матка.

--Егеж, господар Богдан. Він уже двічі посилав сватів до Кракова, бо сватав дочку короля Жигмонта, Єлисавету[23]. Однак королівна не подала рушників, бо не сподобався їй тому, що він сліпий на одне око. Та Богдан сказав собі: "Не хочеш по доброму, то візьму тебе силою." Зібрав свої війська, набрав ще й багато добровольців, навіть турків і татар, тай рушив походом на Польщу. Тому три тижні облягав Кам'янець. Та де Кам'янець[24] йому здобути! Та ще такій збиранині. Потім пішли на Галич; але й Галича[25] не здобули. На передодні "Положення риз Пресв. Богородиці", в неділю, підійшов господар під Львів...

--Ой, та де йому Львів здобути! Як Галича не здобув, то Львів також не дасться.

--Та вже, кажуть, таки думає завертати, бо Львів не тільки відпирає всі наступи, а ще й вилазками[26] наробив чимало шкоди молдавському воєводі. Як я почув про облогу Львова, то подумав собі: "Нема що, Грицю, завертай коні назад до дому!"

--Та молдавани[27] православні, то вам може б нічого не зробили.

--Молдавани православні, правда, але як є нагода пограбувати, то грабують тебе, хоч ти й православний. А крім цього є в господаря й турки, а навіть татари, хоч є й наші зпід Черновець[28], а деякі таки відсіля.

--То, кажете, вже відступають зпідо Львова? Коби хоч Рогатин оминули, бо Рогатин не видержить їх напору.

--О певно, що ні! Й залога невеличка й гострокіл уже старий; вже відай чи не сто літ йому. Ще мабуть як будувався Рогатин, то відтоді стоїть. Не видержав би напору такої галайстри. Оставайте здорові, пані-матко! Треба їхати, бо в крамниці сама жінка, а в хаті малі діти.

І вози, наладовані товаром, покотилися дальше в місто. Пані-матка також пішла в хату переповісти все пан-отцеві.

То було в середу, 4 липня, а в п'ятницю рано показалися під Рогатином перші відділи молдавського воєводи. В Рогатині й на передмістях настала трівога. Місто було так якби безборонне. Незабаром появилися й головні війська та стали окружати Рогатин з трьох сторін.

Висланники жидівського кагалу перед Ходецьким.

Власники Рогатина, брати Рафаїл і Петро Ходецькі[29] довго радилися: що діяти? Петро був спершу за тим, щоби боронитися, та вкінці сказав:
--Твоя правда, пане-брате, ми не всилі опертися цій навалі!

А тут прийшов управитель дібр Ходецьких і сповістив, що коло львівських воріт появився молдавський парляментар і хоче говорити з панами Ходецькими.

--Нема що—сказав Рафаїл Ходецький—треба йти переговорювати.—Узяв шапку на голову, припоясав шаблю й подався з двора. Коли вже виходив з воріт свого двора, заступили йому дорогу висланники жидівського кагалу[30]. Ішов сам рабін[31] Ґедайлі з прибічниками. Всі були в святочних одягах.

--О, пане ласкавий, пане милосердний!—почав рабін Ґедайлі—ми прийшли просити,--ні, благати тебе—щоб ти не дав Рогатина на поталу ворогові. Оборони нас! Ми зложимо на оборону все срібло та золото, яке маємо.
--Запізно, жиди, зголошуєтеся з золотом на оборону. Ми не всилі оборонитись! Замало в нас зброї, замало куль і пороху, а й гострокіл не видержить напору.
--Ай-вай, ай-вай!—зарепетували жиди всі нараз. Рятуйте місто, рятуйте нас, пане вельможний!
--Кажу-ж вам, що ми не всилі оборонитися! Хіба коли зажадають окупу, прийму ваше золото на окуп.
--Дамо, дамо, ласкавий пане, кілько на нас припаде!—обіцяв рабін.
--Добре!—відповів пан Рафаїл.—Я сам йду на пероговори з господарем.

Жиди відійшли, а пан Ходецький подався до львівських воріт.[32]

Вийшов із вартовими за ворота, станув перед місцем де спускалося по брова стояв парляментар молдавського господаря.
--Я, Рафаїл Ходецький, каштелян[33] рогатинського замку. Чого бажає собі ваш господар?—спитав пан Ходецький.
--Великий господар, Богдан III, не має ніяких ворожих замірів. Хоче тільки, щоб

ви добровільно відчинили ворота в город і погостили його славне військо.
--Я дуже радо вчинив би це, тільки ж вашого війська забагато. Ми не будемо в змозі погостити всього вашого війська. Зважте, що тепер перед жнивами, передновок.
--Я вже все сказав, що мені поручив великий господар. Більше сам не можу говорити.
--То будь ласка, переказати мою відповідь господареві й заразом прохання: нехай назначить окуп, а коли буде можливий, я постараюся зібрати його.
--Добре!—відповів парляментар—передам усі ваші слова вірно моєму господареві.
Сказавши це—віддалився. Пан Рафаїл післав тимчасом драба[34] по брата Петра та по бурмістра, лавників і райців[35].

Тимчасом вернувся парляментар і заявив:
--Великий господар заявляє, що не прийшов до Рогатина як ворог, тільки як гість, тож не може бути мови про окуп. Ми жадаємо тільки приязної гостини, більше нічого. Великий господар заявляє заразом ласкаво, що не впровадить усіх військ у город, тільки своїх молдаван; татари, турки й Русь остануть поза укріпленями міста.
--Я сам не можу дати відповіди! Я післав за бурмістром і лавниками. Нараджуся з ними й тоді дам відповідь—сказав Рафаїл Ходецький.
--Я жду!—відповів парляментар.

Небаром надійшов Петро Ходецький із бурмістром Іваном Дернесом та з лавниками і райцями.

Рафаїл Ходецький переповів їм, чого жадає воєвода Богдан і що він йому відповів.
--А що ви, пане бурмістре, й ви панове лавники та райці, на це? Чи маємо не впустити і боронитися, чи впустити й погостити їх?
На це відповів бурмістер.
--Боронитися ми не в силі. Нема іншої ради, тільки впустити їх у Рогатин. Сяк чи так, ми у їх ласці. А як впустимо та погостимо, може й не грабуватимуть міста.
--Не йму я віри молдаванам!—сказав лавник Петро Назаревич—вони віроломні.
--І я не йму їм віри—сказав Петро Ходецький.—Крім цього я певний, що горсподар схоче пімститися на нашій родині, за те, що наш брат Отто, староста галицький, дав йому під Галичем доброго прочухана. А все ж таки й я не бачу іншого виходу, тільки впустити їх.

По короткій нараді рішили відчинити ворота військам господаря. Таку відповідь дав Рафаїл Ходецький, що виступав як каштелян замку, парляментареві.

І небаром загреміли в молдавському таборі літаври, засурмили сурми. Військо уставлялося в полки й рушило до міста. При львівських воротах стояв бурмістер Дернес і Рафаїл Ходецький та лавники й райці[36]. Всі в святочних одягах. Бурмістер з ланцюгом на шиї. На ланцюзі звисав герб Рогатина: оленячий ріг і латинська буква R[37].

Так дожидали непрошених гостей. Воровотар відчинив львівські ворота та спустив перекидний міст. Ось уже надїхав господар Богдан III. У дорогій цвітистій одежі з княжою короною на голові та зо скиптром у руці. Під ним гарний, арабський кінь, білий як молоко. Біля нього, теж на конях, почот[38].

Виступив пан Рафаїл Ходецький і повитав його латинською орацією[39], а лавник Юрко Криворучка переповів цю орацію по українськи. Зробили це тому, бо знали, що господар Богдан крім молдавської мови найкраще розуміє українську й у цій мові урядувала його канцелярія.

Господар на привіти сказав тільки:
--Дякую!—та стягнувши коневі вудила вїхав на міст.

Волоський господар Богдан III.

Рафаїл Ходецький запросив господаря в свій двір, що пишався у самій середині міста. Господар Богдан забрав туди зо собою й увесь почот.
--Не гнівайтеся, пане каштеляне—сказав він з усмішкою—та я ніколи не розлучаюся з моєю дружиною; ми так. Як би одно тіло.

І пани Ходецькі, хотіли чи не хотіли, мусіли гостити всіх. Заставили столи в гостинній світлиці. Гості їли, пили й веселилися, а під кінець господар Богдан підвівся зо стільця та сказав:
--Ви обидва, панове Ходецькі, й уся ваша сім'я та служба—мої бранці, а все ваше рухоме майно—також моє! Вяжіть їх!—дав приказ своїм.

Петро Ходецький кинувся був до шаблі, та не дали йому її навіть добути. Звязали його й поклали долі побіч брата Рафаїла, та їх старенької матери. Служба теж не боронилася.

--А тепер до костела й до церков та до біжниць! Там переховується для вас гарач[40]—сказав господар і вийшов із почотом, лишивши при бранцях варту. Подалися на самперед до костела та на латинське прихідство, потім до церкви Преч. Діви. Коли господар зажадав в ігумена Анастазія, щоб видав усі гроші та золоту посуду, то ігумен сказав із обуренням:
--Та ж ви православні, як і ми?
--Тимбільше не повинні ви нам, православним відмовити гостинців! Золоті чаші я зложу на хвалу Божу в моїй церкві, в столиці. Так само пограбили молдавани й жидівську божницю.

В усьому місті був плач і нарікання, бо скрізь молдавани грабували доми та брали дюдей у полон.

Леся була тоді в Скроцьких. Зайшла ще рано туди й уже там лишилася. Боялася виходити.

Дім Скроцьких був невподалік від валу, що тягнувся вздовж потока Бабинки, від галицької брами, саме в місці, де вал скручував на право до львівських воріт.

Вся родина Скроцьких: батько, мати й донечка Галина, два сини, Яким і Петрусь, та й Леся Лісовська, коли почули від наймички Оришки, що молдовани грабують усе й вяжуть людей і беруть у полон, скрилися були в погребі. Та це не помогло; найшли їх там та повязали.

Було вже геть із полудня, як молдавани підпалили Рогатин із усіх сторін і вийшли з міста, забравши майже все населення в полон.

Місто горіло. Як молдавани вийшли, ті міщани, що їм удалось скритися, виходили з криївок і почали гасити пожежу. Врятувалися всі ті, що були сховані в підземній казаматі[41] коло краківських воріт. Із будівель вдалося врятувати тільки міську церкву та костел і частинно церкву святого Духа[42], за Гнилою Липою. Стояла вона ще від часів князя Ярослава Осмомисла. Її рятувати було лекше, бо близько була ріка й величезний

став[43]. Та все ж таки дах і бані згоріли; остались тільки дубові стіни. Крім цих домів божих з багатого торговельного міста не лишилося ніщо. Все чорніло згарищами.

Довго потім Рогатин тямив гостину молдавського господаря Богдана III і довго не міг прийти до себе.

[20] **Гагілки (гаївки, галагілки)** – дівоцькі ігри зо співами; гагілки виводили дівчата в поганських часах на весну; на Подніпрянщині звуть веснянками; тепер виводять їх головно на Великдень
[21] **Старе Село** – село в бобрецькому повіті при залізничому шляху між Львовом і Ходоровом
[22] **Богдан III** – (1504-1517) господар (князь) Молдавії; син Степана Великого (1457-1504); і батько й син бажали прилучити до Молдавії галицьке Покуття; галицькі українці сприяли їм, бо молдавани були православні й стояли під сильним впливом української культури; навіть урядові акти списувано там в українській мові; тай жило в Молдавії багато українців—головно на Буковині
[23] **Єлисавета** – дочка Жигмонта і Старого Ягайловича (1506-1548) спершу литовсько-руського князя, а потім і короля Польщі
[24] **Камянець** – тепер Кам'янець Подільський, старий город іще з княжих часів
[25] **Галич** – був тоді сильною твердинею, мав мурований замок й мури довкола міста
[26] **Вилазка** – це випад відділу обляжених на військо, що облягає твердиню чи город
[27] **Молдавани** – жителі Молдавії, північної частини Румунії (колись частина римської провінції Дакії); від 1350 до 1859 Молдавія була самостійною державою, що правда від 1511 під зверхництвом Туреччини; від 1859 р. Молдавія з Волощиною творить одну державу—Румунію; володарі Молдавії мали титул господарів
[28] **Чернівці** – головне місто Буковини
[29] **Ходецькі** – за українських князів був Рогатин власністю родини Рогатинських; за участь у повстанні Свидригайла Ягайло відібрав Богданові Рогатинському Рогатин із прилежними селами й передав Волчкові Прислужицеві; та вже його синові Івашкові відібрав Рогатин і в 1433 р. переходить Рогатин, як застав за позичені королеві 200 гривень срібла, в руки Миколи з Хдоча, родом з Великопольщі; в часі нашого оповідання жили в Рогатині два брати Ходецькі—Рафаїл і Петро, а третій Отто був галицьким старостою.
[30] **Кагал** – жидівська релігійно-громадська рада
[31] **Рабін** – жидівський духовний учитель віри, книжник і проповідник
[32] **Львівські ворота** – старий Рогатин має троє міських воріт—львівські, краківські й галицькі; назви, як скрізь, так і тут під шляхів, що вели до Львова, Кракова й Галича
[33] **Каштелян** – начальник замку (від латинського "castellum" – замок)
[34] **Драб** – міський поліціянт
[35] **Лавники** – міські судді при маґістраті
[36] **Бургомистер** – бурмістр, посадник міста; **райці** – радні міста
[37] **Герб Рогатина** – виснутий з назви Рогатин, наданий Рогатинові вже пізніше—ріг оленя й латинська буква "R", хоч є теж переказ, що цей герб надав містови Ярослав Осмомисл
[38] **Почот** – дружина володаря, чи іншої визначної особи
[39] **Орація** – латинське "oratio"—промова
[40] **Гарач** – по турецьки—харадж, це був податок із турецьких християн та з жидів від голови; у звичайні мові називали гарачем всякі оплати
[41] **Підземна казамата** – зберіглася до двадцятого сторіччя
[42] **Церква св. Духа** – найстарша церква в Рогатині; початок її сягає часів князя Ярослава Осмомисла; збудована в ґотицькому стилі з дерева; в церкві славний старинний іконостас
[43] **Величезний став** – цього ставу вже нема, є тільки ставище біля Гнилої Липи

PASCHAL BASKETS

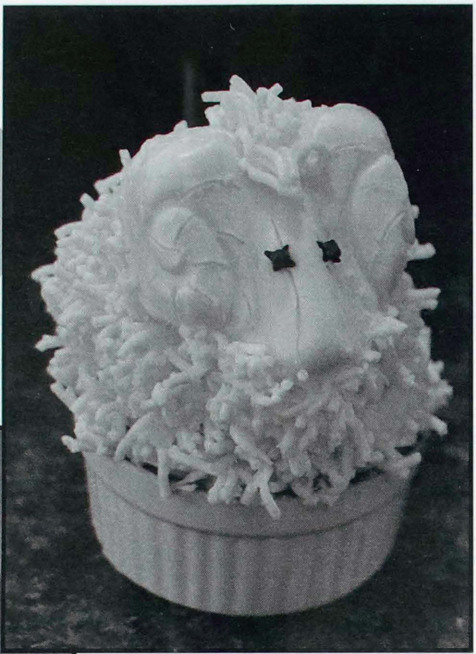

All photos by Erin Haugen

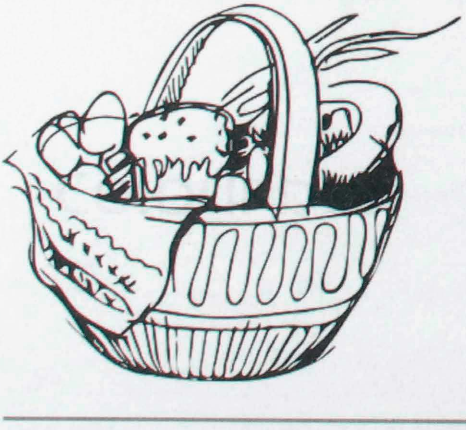

Редакторка: *Щиро вибачаєм, що так слабо пописалися в минулому числі Променя. Була помилка у поминальній статті Макаренків і Демчуків. Подаємо акуратну версію.*

У річницях упокоєння
бл. п. Олексія та Марії Макаренко

У сьому та п'ятнадцяту річницю упокоєння наших улюблених батьків, діда, бабу, прадіда, прабабу, Олексія та Марії Макаренко, які відійшли у вічність 1-го і 10-го березня, 2003 та 2011 р., та у шосту річницю упокоєння нашої улюбленої дружини, тітки, сестри та хресної мами, та добр. Олі Демчук, яка відійшла у вічність 28-го лютого, 2012 р., висилаємо в їхню світлу пам'ять пожертву, як нев'янучий вінок на їхні могили.

Нехай пам'ять про цих жертвенних та відданих працівників у Божому винограднику буде вічною. Спіть з Богом!

- родини Макаренків, Демчуків та Буцьорів

Anne Doskoch
1929 – 2017

Annie Gushta was born in Spedden, Alberta on July 21, 1929. She grew up on the farm with parents, Fred and Martha, and brothers, Bill, Steve and Mike, and attended school in Errol and Spedden. After high school, she moved to Edmonton where she met and married her husband, Walter. They raised four children, Patricia (Patsy), Shirley, Richard and Larry. She was a seamstress at GWG (Great Western Garment) and catered at the Bonaventure Hotel and the Forum Inn.

Over her lifetime, Anne had many roles: wife, mother, mother-in-law, grandma, baba, auntie and friend, always giving 110% of herself. She was a woman of many talents, one of which was gardening. Every spring, she lovingly planted her garden and tended it throughout the summer. It was always a topic of conversation –which plants were doing well and which ones weren't and who else in the area was having the same issues. Then came fall and, oh my,... the apple pies, pickled beets, sauerkraut, dill pickles and, of course, all the fresh garden vegetables she so generously shared. As it became more difficult for her to plant the garden by herself, her family gave

her a helping hand and learned quickly all of the fine points of gardening, including the importance of very precise straight rows.

Anne was also a seamstress. She sewed Ukrainian dance costumes for Shirley, Richard and her niece, Debbie. When something needed to be sewn or mended, it was always, "Baba, can you hem this for me?" or "Baba, can you fix this zipper?" Regardless of how impossible the task looked, Anne would find a way to remedy it. She was very innovative, not only with sewing, but also with finding ways to fix little things around the house.

Anne had been an active member of St. Elia Ukrainian Orthodox Church since 1962. She was President of the UWAC – Lesia Ukrainka Branch for 3 years and spent countless volunteer hours there, from making perogies to acting as the Promin Convenor to overseeing the long service awards program. She was instrumental in initiating St. Elia Sadochok, restarting the Sunday School program and also sewed new altar cloths, which are still being used today.

Anne led a full and active life. She had many talents, but the one that stands out the most was her ability to make people feel comfortable and welcome in her home. She was truly the matriarch of her family. She looked after everybody before herself and took pleasure in doing so. Family was of the utmost importance to her. She loved her children, her grandchildren and the great and great-great grandbabies that followed. It was paramount to her that they knew who she was and how important they were to her. Anne liked to travel and enjoyed visits to Chicago, Chile and Ukraine. A favourite destination was with family at Fairmont Hot Springs in B.C.

Anne's life did not come without its challenges. The loss of her parents, husband and daughters devastated her. The strength she showed, especially through the loss of Patsy and Shirley, was amazing. She also had her own health issues over the past several years but she never gave up. Her positive attitude and her desire to remain independent kept her going. Her resilience over the last five months of her life was a testament to this. After experiencing a couple of falls last summer, she spent 8 weeks in the Glenrose Rehabilitation Hospital. She worked very hard to regain her strength so she could go home again. The staff there would jokingly say "look out, here comes Annie" as she came barreling down the hallway pushing her walker ahead of her. Unfortunately, just when she was ready to come home, she suffered a stroke and ended up in the University of Alberta Hospital for 2½ months. Again, she was determined to get better and made remarkable progress; sadly though, not enough to go back home.

Anne moved to the Venta Care Centre on December 19th. Prior to falling ill, her entire family visited her to celebrate the holidays. On December 24th, she was rushed to the University of Alberta Hospital where she passed away peacefully on December 25th. During her last moments, Anne expressed how happy she was to have seen her family and how much she loved them. Initially, one may think it is a terrible thing to lose a loved one on Christmas Day, but to the family, it was a tribute to how special a person she truly was. Christ brought her home to be with Him on His special day. Anne will be remembered as an intelligent, determined woman and a devoted, loving spouse and mother. She leaves many fine legacies for her family and friends; the greatest of which is the example she set for how to live, love and focus on family, friends, faith and community. Anne was a truly amazing woman and an inspiration to all who knew and loved her. May the good Lord welcome her with open arms as she has welcomed so many others during her life here on earth.

Anne's prayer service was held January 4 and funeral rite on January 5, 2018 at St. Elia Ukrainian Orthodox Church. Father Georg Podtepa officiated, with interment in St. Michael's Cemetery in Edmonton.

Daughter-in-law, Eileen Doskoch, and sister-in-Christ, Betty Corlett

Rose Swidrovich
1922 – 2017

Rose Swidrovich was born to Anna and Hnat Halyk in Birmingham, Saskatchewan on April 25, 1922. Rose was the eldest of 14 children. Her mother, Anna, had 12 boys followed by her only sister. Rose was a busy young girl, helping to raise her many siblings.

In 1942, Rose moved to Ontario and worked for an aircraft company in Brantford during the war. Rose also lived in Niagara Falls and Hamilton while working for the Singer Sewing Machine Company as a seamstress and instructor. Rose joined St. Vladimir's Ukrainian Orthodox Church when she lived in Hamilton and was an active member in the choir.

Rose married husband, Walter, in October, 1947 in the Ukrainian Orthodox Church just outside of Waterford. They made their home in Waterford where they ran a family business for 50 years. During these years, Rose and Walt enjoyed raising their three children—Darlene, Les and Deanna. Rose and Walter were very active members of the Ukrainian Orthodox Church in Waterford, and Rose was a UWAC member for over 60 years. Rose was one of those members who spent endless hours in the Church kitchen helping with making perogies, cabbage rolls, Easter breads and preparing dinners for various Church functions. Rose also loved baking and made generous contributions when the Church held its Bake Sales. Rose was most comfortable in her own kitchen, making all the wonderful Ukrainian dishes and having her family over for meals. She was known for her delicious baking and always had a supply to share. Rose was a dedicated Baba to Ben and Adam and Great Grandmother to Alexis.

Rose continued to live in her home until the age of 91. She moved to a retirement home in Brantford, where she lived for four years, enjoying the various activities and having regular visits with her large family.

Rose was predeceased by her husband, Walter, in 2009. She passed away on May 11, 2017 and she will be remembered as a loving wife, mother, baba, aunt and cousin to our large family.

May her memory be eternal! Вічная Пам'ять!

Daughter, Darlene Choma, UWAC Hamilton, ON on behalf of Rose's Family

Ostrich Egg by Erin Haugen

Erin Haugen
Visual Artist

Facebook:
www.facebook.com/erinhaugenart

St. Paul, AB
587-252-3410
ehaugen@hotmail.ca

Image: Etched Emu Egg

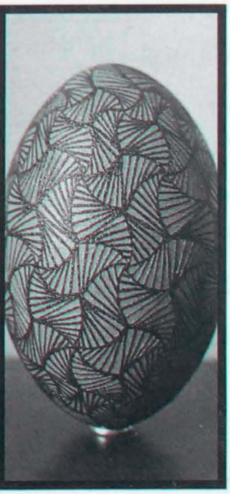

The Alberta Benevolent Cantor Association

THE ALBERTA BENEVOLENT CANTOR ASSOCIATION provides training and resource material for cantors in Ukrainian Orthodox parishes. We welcome all interested individuals to become members and those who wish to train as cantors.

Alberta Benevolent Cantor Association
11837 – 66 Street
Edmonton, Alberta T5B 1J2
Telephone (780) 990-0019
info@albertacantors.ca
www.albertacantors.ca

St. Romanus, the melodist

PROMIN AD RATES

ONE YEAR *
1/4 page $250
1/3 page $300
1/2 page $500
Full page $1000
Business card $200

ONE ISSUE *
1/4 page $75
1/3 page $85
1/2 page $100
Full page $200
Business card $50

*** (All of the above are presented in black and white, in English or Ukrainian)**

Full page, back cover, two-colour:
ONE YEAR $1,500

PROMIN SUBSCRIPTION FORM/ПЕРЕДПЛАТА НА ПРОМІНЬ

Canada $25/year, USA $50/year

New ______ Renewal ______ Gift ______

Name ____

Address ____

City ____________________ Prov ________ PC/Zip ____________

Phone ____________________ Email ____________________

Amount remitted: $__________ for______ years.

If gift, indicate from whom ____________________________

Donation to PROMIN Press Fund $_________ In Memoriam Donation $___________

In memory of ____

Submit cheque or money order to:

PROMIN c/o Betty Corlett 3019 - 43 B Ave NW, Edmonton, AB, T6T 1C1

SUS FOUNDATION OF CANADA

Established 1965

- Preserving our Past
- Funding our Future
- Supporting Ukrainian Canadian Culture
- Promoting Ukrainian Education

Proud sponsers of our Institutes, Museums, Youth Programs and Camps

Help us to continue this support!
Donate to:
www.susfoundation.ca
or

SUS FOUNDATION OF CANADA
620 Spadina Avenue
Toronto, ON M5S 2H4

THE UKRAINIAN CANADIAN FOUNDATION OF TARAS SHEVCHENKO

Helping Ukrainian Canadians since 1963

What does the SHEVCHENKO FOUNDATION represent?

- commitment to community
- financial assistance for cultural development
- sound administrative management
- security and stability
- an investment in community growth
- a lasting legacy for future generations

Support the Shevchenko Foundation so it can continue supporting our community!

www.shevchenkofoundation.com
or contact
Ukrainian Canadian Foundation of Taras Shevchenko
202-952 Main Street Winnipeg, Manitoba
R2W 3P4 Tel 1-866-524-5314

RELIABILITY Since 1973

athens printing

COMPLETE IN HOUSE SERVICES
From Creative Design to Final Product
Black on White to Full Colour

PENNY SALE TICKETS

- Tickets of all Kinds
- Business Stationery & Forms
- Business Cards
- Labels & Stickers
- Brochures & Catalogues
- Newsletters & Booklets
- Invitations & Announcements
- Complete Bindery Services
- Layout & Graphic Design
- Also Continuous Forms

DIGITAL IMAGING
BLACK & WHITE FULL COLOUR

1480 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8H 2W9
Tel: 905 549-6719 Fax: 905 549-7645 e-mail: info@athensprinting.ca

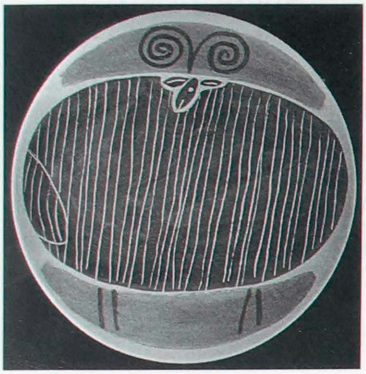

Вівці, мої вівці,
Вівці та отари!
Хто ж вас буде пасти,
Як мене не стане?

Українська народня пісня
Ukrainian folksong

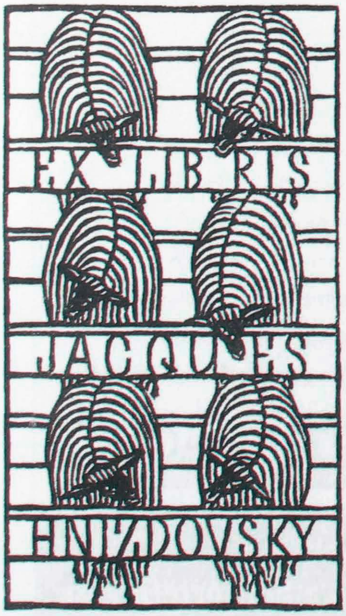

Artist in the Spotlight, Jacques Hnizdovsky

"Hnizdovsky works with a delicacy and economy of line that make his blocks look like the product of a jeweler.

Whatever his subject, landscapes, animals, trees or florals, Hnizdovsky works with loving care and affection. His craftsmanship is superb. His use of white space is dramatic and his wealth of detail overwhelming.

In fact, Hnizdovsky has done no wrong—big or small—his work sings. It smacks of steel engraving and, in his animal studies, is filled with humor."

John Neville, The Dallas Morning News, 1966

"In the woodcuts and drawings by Hnizdovsky, the literal truth is so carefully observed that he achieves visual poetry."

The Globe and Mail, Toronto, 1963

Яків Гніздовський народився 1915-го року в містечку Пилипче, у Борщівському районі, у Тернопільській області на Україні. Він мав нагоду вчитися, бо родина була заможна, а батьки були земновласниками. Хоч сов'єти позбавили певну частину їхнього майна, батьки подбали за науку своїх дітей. Виїхав з України до Варшави й вчився в Академії Мистецтв, а коли німці напали на Польщу, переїхав до Заґребу в Хорватії. Ось його власні слова про цей період: "Рік після того, як я почав студії в Академії мистецтв, вибухла війна. До мене війна була трохи ласкавіша, ніж до мільйонів моїх однолітків, і склалося так, що протягом усіх років її, хоч і в голоді й холоді, я мав навіть змогу вчитися. Але буруни, розбурхані війною, що й досі ще не втихли, кидали мене з місця на місце. Відтоді, майже все моє зріле життя, я—емігрант."

In 1949, Hnizdovsky emigrated to the United States of America and lived first in the twin cities of Minnesota (Minneapolis-St. Paul) and then, in New York City. His first few years in America were difficult from a financial and also from a creative standpoint. However, the classically trained and multitalented, Jacques Hnizdovsky, went on to become a master painter, printmaker, ceramicist, graphic designer and illustrator. He made his living as an artist. No small feat!

Hnizdovsky created hundreds of paintings, pen and ink drawings and watercolors, as well as over 377 woodcuts, etchings and linocuts. He was greatly inspired

by woodblock printing in Japan as well as the woodcuts of Albrecht Dürer.

Apart from two years spent in Paris (1956-1957), where he met his future wife, Stéphanie, Jacques Hnizdovsky continued to live in New York City, at first in an apartment located very close to the Bronx Zoo and the Botanical Gardens, which provided him numerous subjects for his prints, pen and ink drawings and watercolors. Two favorite models were Andy the Orangutan and the Sheep. The latter would become his most famous print. The Hnizdovskys then moved closer to the Hudson River, to a house, which allowed the artist to have two separate studios, one painting studio upstairs (with northern light), and a second studio in a converted garage, which he turned into his printmaking studio.

Hnizdovsky's work has a Trypillian vibe, especially his work in terracotta. The artist himself never mentioned a Trypillian influence, but examples of his paintings from the period "Years of Search" are similarly highly stylized.

Hnizdovsky exhibited widely during his lifetime. He died in

1985 and is currently buried in the historical Lechakivsky Cemetery in Lviv. Originally, his ashes were interred at the Cathedral of St. John the Divine in NYC, but when Ukraine gained independence in 1991, they were moved to Ukraine.

Hnizdovsky's works are in the permanent collections of many museums worldwide. The Museum of Fine Arts in Boston has a large collection of his prints, as does the University of Mount Olive in North Carolina, which presumably has the largest collection of Hnizdovsky prints worldwide, thanks to the generosity of two alumni, avid collectors of Jacques Hnizdovsky's works. The Hnizdovsky archives can be found at the New York Public Library and at the Shevchenko Scientific Society in New York.

To learn more about the artist, his works, awards and exhibitions, please visit the Hnizdovsky Estate's website at: https://hnizdovsky.gallery/.

Leona Faryna Bridges with daughter, Mira Hnizdovsky

Гніздовський, Яків *Малюнки, графіка, кераміка, статті.* Нью-Йорк: Видавництво Пролог, 1967.

Tahir Jr., Abe M. *Jacques Hnizdovsky: Woodcuts and Etchings.* Gretna, Louisiana: Pelican Publishing Company, Inc., 1987.

www.en.wikipedia.org/JacquesHnizdovsky

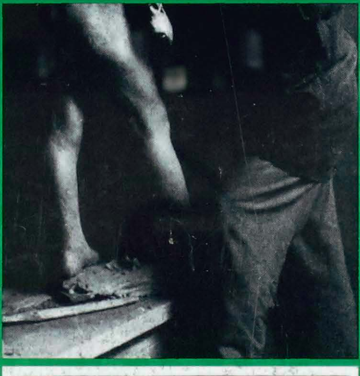
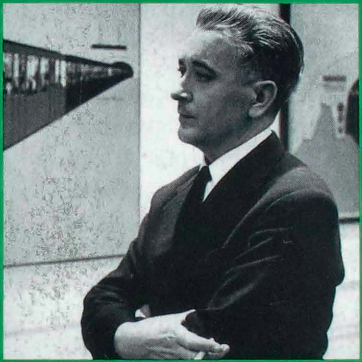

UWAC ST JOHN'S BRANCH LIBRARY
10611-110 AVE
EDMONTON, AB
T5H 1H7 Dec-2016

PM40011733 R09580
Return Undeliverable Canadian Addresses to:
PROMIN
10611 - 110 Avenue
Edmonton, AB
Canada T5H 1H7